

EL VAIXELL DE L'AVI

Fa molt de temps que el meu avi va ser el millor mariner de l'illa Tokatao. Un indret on nosaltres feiem servir molt els vaixells de pesca. Un dia ell i la seva tripulació navegaven pel mar amb una forta tempesta. El meu iaio no estava gens preocupat. De sobte, però, va arribar una onada molt grossa i va engolir el vaixell. Desafortunadament, tots els tripulants van morir.

Tot i la nefasta notícia, jo mai vaig perdre l'esperança. Hi haurà un dia molt especial on els meus pares, Kamila i Tao, em deixin agafar un vaixell per anar a buscar el objectes del meu avi. Fins els 18 anys no vaig tenir la meva primera barca. Als 22 anys el vaixell era molt més gran. Fins els 30 anys no em van construir el vaixell com el del meu avi! Una sirena al capdavant del vaixell, el color fusta marró a les veles. El timó de diamants preciosos i, per acabar, em van fer un regal, que era un barret de mariner semblant al del meu avi.

El dia següent em vaig preparar per anar a buscar els objectes del meu avi. Ja era l'hora. Per un moment pensava que em passaria el mateix que el meu avi. Però vaig pensar que ho havia de fer perquè volia recuperar els seus objectes. Llavors vaig pujar al vaixell amb la tripulació tot decidit. Vaig explicar als meus socis que les coses de l'avi, de la persona més important de la meva vida, estava a l'oceà Atlàntic. Estava molt segur que ho trobaríem. Llavors van passar un dia, dos, una setmana, un mes i tres anys i no trobàvem res. Hi va haver un dia en què el cel estava tot gris i hi havia una forta tempesta. Vam intentar evitar-la però ens vam trobar en mig d'un huracà. La meva tripulació estava nerviosa: necessitàvem un senyor que manés. Llavors vaig pensar una estratègia per evitar que no ens féssim mal. No tenia cap idea fins que, de sobte, vaig sentir com si el meu avi em parlés des de molt lluny. Em va xiuxiuejar que sí, que tenia una bona idea. Jo, en canvi, vaig pensar que era massa arriscada. Ell em seguia dient que, si tenia confiança, llavors tot ho podia solucionar. Tot seguit, la veu de l'avi va desaparèixer i vaig començar a guiar el meu equip. La meva idea era posar tots els mariners a un costat del vaixell perquè virés la nau però, contra tot pronòstic, l'huracà cada cop tenia més força.

Seguidament vaig girar el timó i tot va sortir molt bé. Vam sortir vius de l'huracà!!! Instants després em vaig dirigir on era el meu referent. Vam topiar amb una illa. Recordo les paraules del meu avi. Ell sempre em va dir que "*voldria reposar en una illa quan no estigués en aquest món*".

Vam explorar l'illa. El cinquè dia vam trobar rastres d'una cosa que semblava una cabana. El cor em batejava amb força, potser acabava de trobar on havia estat el meu avi tot aquest temps. Dins vam trobar un telescopi, era igual que el del meu avi. Cada vegada tenia més clar que, per fi, havia trobat el que jo buscava. De sobte, en una de les parets de fusta que encara s'aguantava dreta, estava gravada una nota "*si llegeixes això significa que has trobat on he estat tot aquest temps. Us he enyorat*".

a vosaltres i a la illa de Tokatao". Per fi havia trobat l'evidència del que havia estat buscant tot aquest temps.

Vam trigar uns tres anys a tornar a casa, a Tokatao. Els meus pares estaven molt preocupats.

El dia de l'arribada, el meu pare, en Tao, va escoltar un vaixell i es va aixecar a veure si jo hi era.

De seguida va anar a buscar a la mare tot content per dir-li que ja havia tornat.

Quan vaig baixar del vaixell el meu pare i la meva mare em van donar un petó molt gran i una abraçada ben forta.

Quan vaig trepitjar terra vaig tornar a sentir la veu del meu avi que em deia "*estic molt orgullós de tu*". Se'm va escapar un somriure de la boca, jo estava també molt content.

L'endemà em van posar la medalla del millor mariner de l'illa Tokatao. Vam fer una festa per celebrar-ho.

Des d'aquell dia, sóc l'home més feliç de l'illa.

I, recorda, tu pots fer tot el que vulgui si confies en tu mateix.

Pseudònim: Antaviana.